

Барыла, А. Пагранічнікі — на варце інтарэсаў краіны / А. Барыла // Кліч Радзімы (Шаркаўшчына). — 2009. — 14 лют. — С. 5.

ПАГРАНІЧНІКІ – НА ВАРЦЕ ІНТАРЭСАЎ КРАІНЫ

Ігар Пятроў нарадзіўся на Смаленшчыне. Затым сям'я пераехала ў Беларусь. У 1986 годзе малады чалавек атрымаў павестку з ваенкамата – прыйшоў час службы Радзіме. Ігару толькі споўнілася 18 гадоў. На прызыўным пункце стала вядома, што адправяць у пагранічныя войскі. Ён быў не супраць – вабіла рамантыка і зялёныя берэты. Не ведаў малады чалавек адваротнага боку гэтай «рамантыкі». Справа ў тым, што ў Афганістане сёмы год ішла вайна, і савецкія салдаты дапамагалі брацкай краіне. Непасрэдны ўдзел у баявых дзеяннях прымалі і пагранічнікі. Радавога Ігара Пятрова размеркавалі ў Кіркінскі пагранатрад, які дыслацыраваўся ў Туркменіі (краіна мяжуе з Афганістанам).

З першых дзён баец трапіў у «вучэбку». Пад'ём, зарадка, страявая, баявая і фізічная падрыхтоўкі. Маладых салдат рыхтавалі да службы ў Афгане. Шматкіламетровыя кросы па гарыстай мясцовасці на саракаградуснай спякоце не вытрымлівалі нават службовыя сабакі – надзейныя памочнікі вартавых мяжы. Ігар быў «не из робкого десятка», але з цяжкасцю пераносіў гэтыя выпрабаванні. І вось чатыры напружаныя месяцы «вучэбкі» закончыліся – байцоў размеркавалі па падраздзяленнях і накіравалі ў Афганістан.

Ігар Пятроў уваходзіў у склад мотаманеўровай групы, перад якой стаяла задача забяспечваць ахову аэрадрома. Таксама падраздзяленне займалася суправаджэннем калон тэхнікі да мяжы з Савецкім Саюзам.

Не раз даводзілася трапляць пад абстрэлы маджахедаў, перад якімі ставілася задача нанесці найбольшы ўрон «савецкім акупантам». Часам гінулі маладыя байцы, якія размянялі толькі 18 вёснаў і прыбылі ў Афганістан не па ўласнай волі, а па загаду. Салдаты выконвалі вайсковы абавязак, а разважаць пра палітыку ў іх не было часу.

Ігару пашанцавала – ён застаўся жывым і здаровым, у 1988 годзе вярнуўся дамоў. Нейкі час падтрымліваў сувязь з байцамі свайго падраздзялення. Яны разам прайшлі шмат выпрабаванняў, не раз глядзелі смерці ў вочы, заўсёды прыходзілі адзін аднаму на дапамогу. Вайсковае братэрства моцна яднае людзей.

Ішоў час. Учарашнія салдаты стварылі сем'і і жывуць мірным жыццём, імкнучыся забыць афганскі кашмар, праз які прайшлі, будучы «безусымі юнцамі». Галоўнае, што ў хлопцаў пакалення 60–70-х гадоў мінулага стагоддзя не было выбару: стаяў загад службы ў Афганістане.

Абавязак вайскоўца, прысяга на вернасць Радзіме – паняцці, якім не здарзілі савецкія салдаты, працягваючы слаўныя традыцыі сваіх бацькоў і дзядоў.

Зараз Ігар Пятроў працуе вартаўніком у Шаркаўшчынскім аддзяленні Дэпартаменту аховы. Разам з жонкай Наталляй выходзяць дачку Надзею (вучыцца ў медыцынскім каледжы). Паўсядзённае жыццё, праца, быт цяпер на першым плане і ён успамінае тую вайну толькі з нагоды чарговага юбілею вываду савецкіх войск з Афганістана.

А. Барыла